

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(Môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CH3CI)

SỐ 93

10 TÌ

TUẦN LỄ TỪ 25-12
ĐẾN 31-12-1969

CHỦ TIỆM kiêm ĐẦU BẾP : MINH VỒ

CỬA TIỆM 54 VÕ TÁNH ỚNG NÓI 24.901 - 93.801

Wason
DS531
C74++

#93
Dec. 25, 69

NÔEN, tuyệt vọng và hy vọng

Con Ong

Nô En năm nay đến với dân Việt trong một bầu không khí lạnh hơn mấy năm trước. Lạnh và nhiều đe dọa cũng như nhiều tin buồn. Hòa đàm Ba Lê kéo dài, sự từ chức của Trưởng phái Đoàn Hoa Kỳ Cabot Lodge sau một năm đối diện với Cộng Sản mà không thu được một tiến bộ nhỏ nào, làm cho chúng ta hoàn toàn hết tin tưởng ở cuộc nói chuyện này. Nôen tới với những trái hóa tiễn của Việt Cộng bắn vào người dân

Nôen tới với tin tình báo địch sắp mở những trận đánh lớn, những chiến dịch

khủng bố, phá hoại, ám sát trong các thị xã.

Ngày Chúa Giáng Sinh bao giờ cũng được coi là ngày đem tin vui và hy vọng đến cho nhân loại. Ngày Chúa Giáng Sinh là một cơ hội đẹp để loài người quên hận thù, vui sống, an tâm hướng về tương lai sáng. Nhưng với nhân dân Việt Nam dân tộc không may phải chịu chiến tranh, chết chóc liên miên trong 20 năm mà vẫn chưa trông thấy ngày kết thúc, NôEn có đến, vẫn đến, nhưng hy vọng và yên vui rất ít. Đã 20 lần Giáng Sinh tới đem theo hứa hẹn hòa bình và an vui, nhưng kẻ thù của chúng ta ngoan cố

vẫn bịt tai trước tiếng kêu gọi "Các con hãy yêu thương nhau mà sống" của Chúa Gia Tô.

Mỗi năm, đến mùa Giáng Sinh, làng báo quốc tế cũng như Việt Nam đều có lệ làm một số đặc biệt Giáng Sinh. Bọn CON ONG chúng tôi từ ngày viết và in, tuần báo CON ONG cũng biết tục lệ đẹp ấy, nhưng tâm hồn và trái tim chúng tôi đang nặng những âu lo, tâm hồn và trái tim chúng tôi đang xúc động vì chiến tranh, vì tương lai của chúng tôi, vợ con chúng tôi và đồng bào chúng tôi. Âu lo nên không thể nói chuyện yên vui, tuyệt vọng, chán chường nên không thể nói đến hy vọng. Có

nói tới yên vui hy vọng lúc này chúng tôi thấy chỉ là giả dối và chúng tôi thực không muốn giả dối. Xin hẹn với các bạn một mùa Giáng Sinh nào đó thanh bình, khi trên đất nước ta ngày không còn những hỏa tiễn 120 ly, những bom B 52, những trái phá nổ rền, khi trên mặt đất ta không còn máu chảy người ngã chúng tôi sẽ làm một số CON ONG NÔ EN một đẹp, chan chứa tình yêu và hy vọng.

Với một chút hy vọng nhỏ nhoi còn lại, chúng tôi mong ngày đó chóng đến, C.O

XÉT VỀ CÁI GỌI LÀ HỘI ĐỒNG ĐÔ - THÀNH

Theo đúng tác phong của đám đàn anh của họ trong Hạ Viện, một số người trong cái gọi là Hội Đồng Đô Thành Saigon trong thời gian gần đây, đã biểu diễn nhiều trò bần mắt, bần tai nhân dân.

Họ tố cáo nhau đủ chuyện tồi bại, nhục nhã, và từ đầu vô mồm họ đi đến trò đấm đá nhau. Nhưng những người ở trong Hạ Viện còn hơn những diêm mới được bầu cử và chỉ múa rối trong đó một thời gian đã được ấn định trước những người trong cái gọi là HĐĐT không ai còn nhớ đã được bầu cử từ năm nào tháng nào. Họ đã hết nhiệm kỳ từ lâu, nhưng họ vẫn cứ tự cho phép họ hữu nhiệm để tranh nhau và chửi nhau.

Nếu chúng tôi nhớ không lầm thì cái gọi là Hội Đồng Đô Thành hiện nay đã có từ trước ngày Đệ Nhị Cộng Hòa ra đời. Tình hình chính trị của ta thay đổi nhiều cần có những cơ sở dân cử mới lột xác, khả dĩ đáp ứng được với tình thế. Và chúng tôi không hiểu vì lẽ gì, người ta đã không tổ chức bầu cử lại Hội Đồng Đô Thành.

Saigon là thủ đô của miền Nam, Saigon là nơi tập trung mọi cơ sở đầu não Chính trị, Kinh tế của cả miền Nam này, Saigon cần có một Hội Đồng Đô Thành trẻ trung và hăng hái. Chúng tôi không thấy có lý do nào chính đáng để không tổ chức bầu cử H. Đ. Đ. T. Vì lý do an ninh ư? Saigon là nơi an ninh nhất nước rồi còn gì? Vì lý do ngân khoản ư? Cũng không có lý. Phí khoản tổ chức một cuộc bầu cử đại diện ở 11 quận Đô thành có lẽ không nhiều hơn tiền làm 2 cây cầu sắt chướng phè, phân mỹ thuật và vô tích sự — vì không có ma nào chịu đi cả — ở trước cửa chợ Bến Thành là bao nhiêu.

Cũng như các vị dân biểu ở Hạ Viện, chúng tôi không nói tất cả, hoặc đa số nghị viên trong cái gọi là H. Đ. Đ. T, Saigon hiện giờ là không xứng đáng với chức vụ, chúng tôi chỉ nói có một số nghị viên đã mang nhiều tai tiếng đã làm nhiều việc bậy bạ. Lý do chính mà chúng tôi yêu cầu tổ chức bầu cử lại Hội Đồng Đô Thành Saigon là Saigon cần có một cơ quan đại diện cho dân mới mẻ, hăng hái. Và thỉnh thoảng, cũng phải có tổ chức những cuộc bầu cử cho không khí chính trị thêm linh động, cho nhân dân được quen thuộc với những sinh hoạt chính trị dân chủ có lợi nhiều cho cuộc xây dựng dân chủ sau này.

đàn anh đối lập với nhà nước đàn em đối lập với nhà bếp

Lệnh cấm nhảy đầm, đánh bạc có từ thời Đệ Nhất Cộng Hòa cho tới nay vẫn được duy trì. Thỉnh thoảng các báo có đăng những tin có những sòng bạc lớn ẩn thua bạc triệu bị vỡ, nhiều cặp nhảy đầm lậu bị đưa lên xe cày về nằm bết, nhiều nhà mái dâm có cả tá các em thơm như mít bị khám phá v.v.,

Nhưng sự thật, xã hội ta hiện nay ở trong các thành phố có cờ bạc, nhảy nhót, chơi bài hay không? Nhiều hay ít?? Người ngoan cố đến mấy cũng không thể nói là cái mà thời nhà Ngô, người ta gọi là "Tứ đồ trường", hiện nay không có ở trong các thành phố của ta — có rất nhiều nơi người ta còn tổ chức đánh bạc, nhảy đầm công khai nữa là khác.

Nhưng cái quyền tổ chức cờ bạc, nhảy đầm, ăn chơi lại tập trung vào tay một số người có quyền hành lớn. Theo chỗ chúng tôi biết, một sòng bạc bây giờ — dân kỳ bèo không gọi sòng bạc là sòng mà gọi là "bè" — một bè sóc địa thường có số vốn thường trực là 1 triệu đồng. Bọn chủ bè đa số là Hoa Kiều gọi mỗi cổ phần là 200.000 đồng. Vị có quyền bắt bớ họ ở trong khu họ làm ăn được họ biểu không một cổ phần, tức là 200.000 đồng. Vị này không cần đồng tiền nhưng vẫn được coi là có cổ phần. Sau mỗi ngày, trừ mọi thứ phí khoản hồ lý, thầy chú, du đảng gác bè, số tiền được sẽ chia đều làm 5 phần. Vị có quyền không hề tới sòng bạc, chưa từng phải nhúng tay vào việc tổ chức sòng, đầu đều được chia tiền mỗi ngày. Bần phận của vị này chỉ là nhắm mắt làm ngơ.

Về nhảy nhót và mái dâm thì các cơ sở chính đều do ngoại kiều ngầm tổ chức. Trong các Club Đại Hàn, Hoa Kỳ có những trò thoát y vũ thường xuyên có cả trăm em diêm hành nghề, nhưng chính quyền ta không có quyền kiểm soát họ. Mới đây, báo chí đã đăng tin cảnh sát ta có quân cảnh Mỹ trợ lực, đến xét một cơ sở ăn chơi của Mèo ở đường Cách Mạng, nhưng chủ nhà không cho vào, đành ra về. Đây là chưa kể mỗi đêm tại một nhà hàng kế cận thủ đô, cách phủ thủ tướng không xa dưới sự bảo trợ của một ông tướng về vườn đã nhiều năm hết ra lửa, mưa ra bạc đã làm ăn công khai cả năm nay để hết bạc đây là chưa kể một vài nơi tương tự trong vùng Saigon Chợ lớn khách ăn chơi đã mòn gót giày mỗi tối.

Cấm nhưng vẫn có ngoại nhân tổ chức ăn chơi riêng, luật pháp của ta đã không được tôn trọng mà chúng ta còn mất một số thuế lớn. Một vị có quyền ở thủ đô cho chúng tôi biết mỗi năm, ngân sách chi tiêu Đô Thành (chưa kể toàn quốc) bị mất một số thuế ước lượng 450 triệu đồng.

Số bạc lớn ấy có thể dùng để làm được rất nhiều việc, nuôi cô nhi, xây trường học, bệnh viện?? Tại sao ta lại không lấy số tiền đó để mất đi vô ích??

Số sau, chúng tôi sẽ bàn kỹ hơn vì vấn đề này.

NHẢY ĐẦM VÀ ĐÁNH BẠC...

BỐC MẢ

THỢ BỐC

KHI NHÀ NHO MUỐN CHỬI BỐ CÔNG SẢN.

Các cụ nhà Nho thâm ghê lắm. Khi các cụ đã mở miệng hay hạ bút chửi ai thì kẻ ấy chỉ có nước tức hộc máu mồm trào máu mũi, để rồi đành bấm bụng chịu thua chứ không làm gì nổi. Người ta hẳn chưa quên cái giai thoại một nhà Nho chửi cụ thủ tướng Nguyễn Văn Tâm.

Thuở ấy, dưới trào Tây, Nguyễn Văn Tâm nhờ ơn mưa móc của mẫu quốc, mũ cao áo dài, oai quyền hiên hách. Một bữa nhằm ngày sinh nhật của Tâm cái đám người nịnh bợ đã kéo đến chúc tụng và biểu sến đủ thứ. Trong số các đồ mừng người ta nhận thấy có một bức hoành ghi 4 chữ « Đại diêm quần thần. » Tâm khoái nhất bức hoành đó và treo ngay ở giữa nhà. Bọn thuộc hạ của Tâm thấy chủ khoái cũng xúm vô tán tụng và khen lấy khen để biểu rằng 4 chữ đó đã nhằm tán dương công đức của Tâm, một vị bầy tôi đạo cao đức trọng của nhà nước Phú Lăng Sa.

Nhưng ít lâu sau, thì Tâm mới phát giác ra rằng 4 chữ hán đó đã nhằm chửi bố mình. « Đại diêm » có nghĩa là « chắm to » nói lái thành ra « Chó Tâm », và « quần thần » nghĩa là « bầy tôi » và nói lái thành ra « Bồi tây ».

Một giai thoại khác nói về cái sự một nhà Nho chửi bố Công Sản.

Một bữa kia, có một tên Chủ Tịch Huyện tìm đến nhà một hàn nho để thăm viếng xã giao, nhưng trên thực tế, y chỉ muốn thăm dò tư tưởng của nhà nho này. Y tên là Văn Bình. Y cũng võ vẽ dăm ba chữ Hán, nhưng lại cứ ra điều ta đây hay chữ.

Tên cán bộ Công sản hỏi thăm đường vào nhà ông đồ. Tới đầu hẻm, y thấy một ông lão đang ngồi tựa cây cảnh, y bèn hỏi ông lão đáp:

— Ông cụ vừa đi khỏi rồi, thầy hỏi có chuyện chi vậy?

— Trước là chúng tôi muốn hỏi « thăm sức khỏe » ông đó, và sau đó thì bàn đến chuyện văn chương.

Ông lão tủm tỉm cười rồi nói:

— Tưởng gì chứ chuyện văn chương thì chúng tôi cũng có biết chút đỉnh và có thể thủ tiếp thầy được. Thầy ngồi chơi một lát, có lẽ độ mươi mười lăm phút nữa ông đồ sẽ về.

Ông lão mời tên Công sản vô nhà và mở đầu luôn:

— Trong khi chờ đợi, bi giờ xin thầy và tôi hãy chơi cái trò đố chữ. Cứ tôi đố thì thầy đáp. Tôi đố 5 câu liền, nếu thầy đáp được hết thì coi như thắng cuộc.

Rồi ông lão ra đề trước. Ông lão nói:

— Vô.

Tên cán bộ Công sản liền đối:

— Văn.

Ông lão lại đố:

— Trắc.

Tên Công sản đáp:

— Bình.

— Đáo.

— Lai.

— Nam.

— Bắc.

— Cô.

— Cụ.

Thấy tên cán bộ Công sản đáp trùng liền cả 5 cụ, ông lão liền cười mà rằng:

Đồng chí giỏi lắm! Bi giờ đồng chí ghép tất cả những chữ của đồng chí lại cho nó thành một câu, và tôi cũng ghép những chữ của tôi thành một câu để xem ra làm sao.

Năm chữ của ông lão thành một câu: « Vô trắc đáo Nam cô », nó chả có một ý nghĩa gì hết, nhưng khi tên Công sản ghép 5 câu của y lại thì y thấy nó thành một câu như thế này: « Văn Bình lai bắc cụ. »

Vốn cũng là một đứa thông minh, y biết ngay là đã bị ông lão chửi sỗ. Nhưng bị chửi một cách rất nho nhã như thế nên đành ráng chịu.

Bởi vì « Bắc cụ » nói lái thì thành ra...

PHẢI TƯỞNG THUẬT CHO THIỆT NGAY TÌNH.

Vin vào có không «ngay tình» sảnh đường Cái Bang đã thu hồi giấy phép cầm lưu thông của một quần hào khiến cho dư luận giới giang hồ cả hai đạo hắc bạch đều nổi giận đùng đùng. Tuy nhiên cũng có một hai vị Chưởng môn sực vía phải nín khe và cần dặn thuộc hạ: từ giờ trở đi nếu có tường thuật cái chi chi thì

phải tường thuật cho thiệt ngay tình không bỏ mẹ cả lủ, nghe!

Tuân theo lời dạy dỗ ấy, con Ong bèn đi một đường rất ngay tình như sau này :

10 giờ sáng hôm ấy, sau khi súc miệng rửa mặt rồi đi đóp quà sáng, Bô Cu mới tà tà đi tới trụ sở Cái Bang để dự một phiên khoáng đại. Từng rằng mình đến và cái giờ khốn lộn đó thì hẳn là sẽ muốn ghé làm, ấy vậy mà cũng hay còn sớm hơn dăm bảy bố Cái Bang tám chín tí. Giờ họp ấn định là 8 giờ, nhưng vốn thích cái giờ cao su, nên dân Cái Bang chẳng có mấy ai chịu tới đúng hẹn. Kể cả Bang chúa cũng chậm mất 30 phút. Người ta thấy Bang Chúa, mặt mũi hom hem, lộ khu chổng cái đá cầu bông, có lẽ rằng, đêm qua, Ngài đã phải trải qua một châu "ăn cơm nguội", cho nên mình rờng một mồi,

Trong buổi họp, anh em Cái Bang người nào

người nấy đều chửi rủa bọn Ma giáo thậm tệ, và quyết tâm rằng phen này sẽ ăn thua đủ với bọn chúng.

Nhưng có một vấn đề nêu lên :

- Tìm bọn Ma giáo ở đâu ?
- Ở ngay trong sảnh đường này.
- Đâu ? Đâu ?
- Đó. Đó.

Nhưng rồi người ta tìm mãi, tìm miết, người ta trông thấy rõ ràng đấy, nhưng không ai có đủ can đảm đứng lên làm một cuộc thanh lý môn hộ..

CHỬI CHỐNG KHÔNG CHỐNG KHANG

Có một lối chửi hay nhất vô thường vô phạt nhất không có hề động chạm đến ai, cũng không làm mất đạo nghĩa giang hồ, ấy là cái sự chửi chống không chống kháng. Y như các bà nhà quê xưa kia, mồm loa mệp giải nói rằng :

- Ấy, tao chửi chống không chống kháng, chống giữa đầu làng chống mẹ thằng kia đấy! Làm gì tao nổi nào ?

Người ta không nghe chửi một người ngòm cứ tí rồi. Cũng chẳng cần chửi một kẻ vắng mặt, đã bước đi Tây đi Tàu mà là chửi một con người vô danh được gán cho cái tên là thằng

Cứ thẳng... mà chửi. Như thế chẳng có hề hấn gì hết. Và chửi đến Tết cũng không có cạnh lòng.

Tuy nhiên. Con Ong xin đổ bạn nào chửi miết một mạch 100 câu như thế liền tù tì, không vấp vấp, không ngưng ngưng. Bạn nào thực hiện được, Con Ong xin bái phục làm tở sư.

SỰ THẬT VỀ Đ.S VINH THỌ

Như đã hứa trước, CO tuy không gửi phái viên sang Nhật điều tra về vụ Đ.S. Vinh Thọ bị rắc rối ở bên nó nhưng có nói là sẽ có tờ báo Nhật tố cáo vụ này coi chơi. Nay được biết rõ ràng nội vụ như sau, trong vụ này có ban Giám đốc Công Ty Honda dính líu.

Số là trong một dịp nào đó, Đ.S. Vinh Thọ cùng gần hết các vị đại sứ có mặt tại Đông Kinh được Ban Giám đốc Công Ty xe Honda mời dự một cuộc ăn chơi kiểu lớn, người đời xưa chỉ được "nhất dạ đế vương", nhưng các thượng khách của Công ty Honda được hưởng những "tam dạ đế vương". Khách không được mời tới một hàng ăn nào trên đất liền mà là ra một chiếc tàu lớn đậu tít ngoài biển xanh. Tàu này trần thiết như một lâu đài cổ. Trên tàu có cả trăm em geisha, một loại kỹ nữ nhà nghề, được huấn luyện nghệ thuật chiều đàn ông, đem khoái lạc đến cho đàn ông, tất cả những em này đều trẻ đẹp, phây phây, thơm như mít và đều khóa thân. Các em chỉ choàng trên vai một tấm voan mỏng...

Nghĩa là Công ty Honda đãi khách thật hậu, muốn gì được nấy. Rượu nồng, dè béo, gái vừa đương to... Những vị Đại sứ đầu bạc ngày thường vẫn đạo mạo nhất lên tàu cũng thấy hứng. Đ.S. Vinh Thọ của Giao Chỉ nhà ta - có lẽ vì xứ Giao Chỉ bỏ tiền ra mua quá nhiều xe Honda, đem lời cho Công ty này không biết bao nhiêu mà kể nên đại sứ ta được ban Giám đốc Honda đặc biệt chiều đãi - Đại sứ nhà ta được Giám đốc Honda tặng cho hưởng thụ một em geisha trẻ đẹp nhất bọn. Em này chỉ mới mười tám tuổi, mới ra nghề, còn mới tinh như nữ sinh.

Nửa đùa nửa thật

GÃ THÂM

tế. Người Nhật làm việc cũng hăng mà chơi cũng dữ dội. Có thể nói người Nhật là giống dân dâm tình nhất thế giới. Họ cả một khoa học chơi hời. Họ lợi dụng khoa học phát minh ra thăm thử thuốc kích thích dục tình của cả đàn ông lẫn đàn bà, làm cho tình dục của họ mạnh hơn, để họ hưởng được nhiều lạc thú ở đời hơn.

Chính các bác sĩ Nhật bày ra trò sửa mũi, bơm vú, bơm mông, lột mỡ bụng đàn bà. Họ còn cả ngàn thứ phát minh để phục vụ dục tình kỳ không thể tưởng tượng được.

Các đại sứ, các chính khách ngoại quốc ở Đông Kinh không chịu chơi không được với họ. Các Công ty lớn của Nhật chuyên lấy trò ăn chơi để thu phục người. Như Công ty xe hơi Toyota chẳng hạn. Toyota ở Nhật có một thành phố riêng, có cảnh sát riêng, tiêu một thứ tiền riêng của Toyota. Họ đóng thuế sản xuất đều cho chánh phủ, họ không làm điều gì tái phạm pháp nhưng họ sống riêng với nhau trong cả một thành phố. Họ tổ chức chu đáo đến nỗi nếu bạn là khách được mời viếng thăm xưởng máy và thành phố của họ, đi đến bất cứ nơi nào có cột cờ bạn cũng lá cờ Việt Nam được treo lên trong ngày bạn là thượng khách của họ.

Đại sứ nào ở Nhật mà ăn chơi trác táng, sa đọa quá cũng bị họ đuổi đi. Nhưng vị nào không ăn chơi cũng bị họ làm cho trở thành ăn chơi. Nếu họ thất bại, họ cũng tìm cách cho vị Đại sứ không chịu đổ về nước...

TẬP SI-PO KIỀU NÀY CHỈ CÓ NƯỚC HO LAO SỚM

Lại nói về loại máy bơm ba toong đang được rao bán trên một số báo ta một lần nữa - và lần này là lần cuối cùng - bọn buôn máy bơm ba toong quảng cáo rằng phương pháp bơm ba toong chính là một cách bắt ba toong phải tập si-po mỗi ngày, và giống như lực sĩ chăm tập dượt, chăm cứ tạ, thân thể to ra, ba toong được bơm cũng rứa...

Nhưng phải hiểu rằng con người tập si-po muốn cho thân thể nở nang, phải có đóp chất bổ. Lực sĩ cứ tạ nặng mỗi ngày phải được uống ít nhất là hai lít sữa đóp mười trái hột gà, ăn một ký thịt bò tươi, từng đĩa cà chua, cà rốt... Không có ăn, chỉ đóp toàn cơm với rau muống, mà thấy người ta cứ tạ, tập si po, người ta cốt si tồ, cũng bắt chước thì chỉ có nước ho lao chết sớm.

Đã có không thiếu gì thanh niên nhà nghèo, vì ham cốt-tồ, cứ tạ riết mà không có ăn, bị ho lao hồng cả một đời...

Ba toong cũng vậy. Muốn nó khỏe, nó to, nó làm việc hăng hái tích cực, cơ thể người ta phải khỏe. Tinh khí, nội lực trong người có sung túc mới làm cho ba toong cương mãnh. Người yếu như sên, gan ruột, phèo phổi nát bét ra, không ăn các món bổ béo mà cứ bắt ba toong tập si-po hoài, nó có thể này nở được một chút nhưng hậu quả của nó tai hại không thể tả được. Bắt ba toong tập si-po, cũng như làm cho cặp vú đang xẹp, đang nhão căng lên bằng máy hút, ba toong và ví

dã hồng luôn. Mà khi hồng thì có trời chữa...

Bị yếu, hay liệt dương, không thể cứ sò mò đến nó mà nó trở thành khỏe. Gã Thâm làm phúc khuyên cáo những anh tập tành mua máy bơm và hy vọng ở cái loại máy giết người này làm cho mình hăng hái, sông sáo, biết như thế...

Người thì yếu mà cứ tập si-po, không ăn đồ bổ mà cứ tập si-po, nếu khỏe mạnh được là cả một điều phản khoa học, kẻ nào ngu si nhất cũng phải nhận thấy thế. Yếu thì uống thuốc bổ, ăn đồ bổ, từ từ nó khỏe lại, cứ lòi đầu nó ra bắt nó tập si-po, nó kiệt lực nó chết a...

Ô HỒ... CHIẾN DỊCH...

Vậy là sau thời gian 10 ngày ào ào bắt hàng PX, đến hôm nay cuộc bắt bớ đã ngưng luôn, kẻ nào không may bị bắt vốn liếng hết sạch, còn ai không bị vô thì lại đồ đồ PX ra bán đầy trong các phố Sègông...

Một chiến dịch như thế đem lại bao nhiêu lợi, bao nhiêu hại ? Đề làm gì ? Những câu hỏi làm cho dân ngao ngán và thêm mất tin tưởng...

LẠI ĐỒ TỘI CHO CHIẾN TRANH...

Những vụ lính Mèo giết cả trăm dân ta ở miền Trung bị tố cáo trong thời gian gần đây làm mờ nhạt vụ ông Trung tá Cấn, Nhảy Dù, bắn chết 2 anh Mèo say trong nhà hàng Tháp Ngà. Tòa đã đình xử để điều tra bổ túc, Gã Thâm theo dõi vụ này thấy rằng thân nhân của T.T. Cấn nên yên chí. Chỉ cần đưa vụ Mỹ Lai ra là tội trạng của T.T. Cấn không còn ký lô nào hết. Nguyễn do chỉ tại vì chiến tranh... Gã Thâm tin rằng T. T. Cấn sẽ chỉ bị xử phạt thật nhẹ và ông sẽ sớm được trở lại với binh chủng Nhảy Dù của ông để tiếp tục chiến đấu giữ yên quê hương.

Người ta nên xử vụ Trung tá Nguyễn Duy Am, Nguyễn Trường Ty Cảnh Sát Đà Nẵng, bị bắn chết ngay trong thị xã Đà Nẵng, hơn là đem xử vụ T.T. Cấn bắn chết hai anh Mèo say rượu, hung hăng, nhất khi hai anh Mèo này lại có súng và chính hai anh đã bắn trước.

Chia vui

Được hồng thiệp của anh chị NGUYỄN ĐĂNG NGỌC. báo tin hôn lễ cho thứ năm

Cậu : NGUYỄN ĐĂNG NHUẬN
đẹp duyên cùng

Cô : ĐẶNG THỊ PHI

Hôn lễ cử hành tại Saigon ngày 28-12-1969 Thành thật chia vui cùng anh chị NGỌC và chúc có Dân chủ Rê Hạnh Phúc trọn đời.

Ông Bà NGUYỄN VĂN MINH

ĐÃ CÓ BÁN :

MÔI THẨM NỬA ĐỜI

- Tiểu thuyết tình sáng tác giá trị nhất trong 10 năm viết tiểu thuyết của :

HOÀNG - HẢI - THỦY

CON ONG TRANG

Nàng vẫn tưởng chàng chỉ là anh nhà buôn Thái Lan, nay mới biết chàng là Đại sứ... Thấy rằng người tình đại sứ xử với mình không đẹp, nàng liền viết thư cho nhà báo và nhà báo làm toang vụ này lên,

Kết cục là đại sứ nhà ta bị mất chức. Nhưng ngoại trưởng Lâm đã xử đẹp với đương sự ở diềm đã triệu hồi về lại cho đương sự trở Sang Nhật một lần nữa. Ông VT trở lại Đông Kinh sẽ mở một cuộc họp báo, nói rõ về cuộc ăn chơi này và tuyên bố từ chức.

Chuyện ông V.T nói ông ta tự họa là không có. Ông V.T không bao giờ nói thế. Và C.O kết luận vụ này ở đây, nói quá nhiều đến vụ này, ông V.T có thể tự hào rằng : "Cậu chó của ông ta được đời chú ý đến nhiều quá..."

NÈN CHƠI BƠI Ở NHẬT BẢN..

Từ trước, nói đến ăn chơi, người ta thường nhắc đến Paris và cho rằng Paris là nơi ăn chơi số nhất trên thế giới. Sự thật, Tokyo mới là thủ đô chơi bởi quốc

Ông Tổng Tài nói hay quá! Nhưng giá... đừng nói thì hay hơn

TIN... TỨC

★ HOANG NHAM Thâu lượm

HOAN HÔ BÀ N.S NG. V. THƠ ĐÒI MANG SINH LÝ VÀO LỚP HỌC

★ NHƯNC CÓ 2 VẤN ĐỀ KHÓ KHĂN, KHÔNG BIẾT BÀ THƠ CÓ GIÚP ĐỠ GIẢI QUYẾT ĐƯỢC CÁI NÀO CHĂNG ?

SEGHENH. Bà nghị sĩ Nguyễn Văn Thơ, trong chương trình « người dân muốn biết » trên đài tivi tối thứ Sáu 19-12. đã ngỏ ý rất lấy làm một sự ủng hộ việc đưa... sinh lý vào học đường.

Nhưng bà Thơ cũng cho rằng việc học sinh lý chỉ dành cho bọn tráng niên, nghĩa là lớp tuổi đã có thể... thực nghiệm được rồi.

Lộn Mề

« VẮNG-TƠ-RI »

Sau khi trụ sở Nhà Hát Tây bị một đám « thảo khấu anh hùng » tấn công, thì quý ông thầy tuồng ở rạp Diên Hồng cũng lấy làm một sự ái ngại lắm.

Thói thường, những kẻ sợ ma thì cứ hay phải nói huyền thuyên lên để trấn át cái sợ của mình. Có lẽ cũng ở trong tâm trạng đó mà một ông nghị cựu trung tướng đã dọa « đòi bắn bỏ những kẻ trăn vô » (theo báo CL).

Tuy nhiên cũng phải nhìn nhận rằng, mặc dù vì « rét » quá mà nói thế, nhưng quả là ông có khí hơn người. Cựu nhà binh có khác.

Cho nên, cũng có thể nói một cách « ngay tình » rằng nếu sự thật ông Nghị nọ muốn dùng súng ống với đám người biểu tình, thì đó là một điều rất « tốt đẹp » cho Thượng Viện.

Bởi vì trong cái vụ thuế kiểm ước mới đây, nhiều vị kép hát nhà hát tây đã chê TV... nhát gan. Và ngay cả các thầy cái của Hành Pháp cũng đã mấy lần gián tiếp chê quý vị « thầy tuồng » là thô lỗ, bằng cách hết lời ca ngợi các kép hát NHT là những người can đảm.

Do đó, nay TV đã có được một đồng viện dám đòi « bắn bỏ 1 đám dân chúng » như vậy, thì... bỏ đũa nào còn dám chê TV nhát gan nữa.

Song le, nói vậy thôi chứ không sao đâu, Những người sợ sự bắn giết, sợ cảnh máu me... đừng có lo. Có lẽ ông Nghị chỉ nói thế cho nó... oai và cho nó... vui đấy thôi, Cái lối nói đó người Tây chúng nó gọi là « văng tơ ri ».

Nghe đâu, giới hữu trách về giáo dục nghe bà Thơ nói xong đều toát mồ hôi hột. Quý vị này lo ngại rồi đây khi... sinh lý đã vào tới học đường rồi, thì kiểm đâu ra giáo sư chuyên nghiệp đây. Bởi vì, môn sinh lý học vốn là một môn học thực nghiệm, nên giáo sư dạy môn này chẳng những phải lâu thông lý thuyết mà còn phải có kinh nghiệm bản thân, và am hiểu tận tường... 36 phương pháp thí nghiệm.

Hơn nữa, nếu du nhập môn sinh lý vào trường học, thì còn có một vấn đề nan giải khác nữa. Đó là vấn đề... « phòng thí nghiệm » chứ chả lẽ lại « thí nghiệm » ngay giữa ba quân thì kỳ chết.

Vậy, trong hai cái vấn đề nan giải trên, bà Thơ, vốn là người có sáng kiến đưa sinh lý vào lớp học, có giúp đỡ giải quyết hộ được vấn đề

nào chăng ?
Hết thấy «chị em ta» sẽ thành... giáo sư chuyên dạy môn... sinh lý học

AN NHƠN XÃ. Nguồn tin thông thạo từ An Nhơn Xã, ngã ba chú iá, chuồng chó.v.v... cho biết hiện đang rục rịch sửa soạn kéo lên Bộ GD đề dăng thỉnh nguyện thư.

Nghe đâu, phen này giới «chị em ta» quyết chí ra sức mang tài đức ra đóng góp vào công cuộc cách mạng nền giáo dục nước nhà,

Theo sự tiết lộ của một vài «chị em ta» thì các chị em vừa được biết một bà Nghị đã có sáng kiến đưa sinh lý vào học đường. Chị em ta bảo rằng ý kiến này hay lắm. Và chị em ta sẵn sàng xung phong vào ban giáo sư chuyên biệt về sinh lý học. Thù lao, chị em ta sẽ chỉ lấy tượng trưng là 3 bốp 1 giờ.

NHÂN 1 BÀI BÁO CỦA NIU UÝCH VIẾT VỀ S.G. CÒN BỆNH... «TEO CHIM» NỮ A DO LÍNH HỒI MAO MANG TỪ OKINAOA SANG ? SAO KHÔNG THẤY KẸ NỐT ?

SEGHENH. — Theo tin của thông tấn AP thì tuần báo «niu úych» cả nước «tây hồng mao» số ra ngày 21-12, đã bầu Saigon là đô thị xấu xa nhất thế giới.

Báo này viết rằng «Saigon là thành phố đầy rác rưởi» rác bị bỏ quên nhiều tới nỗi chuột tràn cả vào những nhà thanh lịch nhất thủ đô. Bệnh ho lao và chứng bệnh phong tình leo thang đến mức thành nạn dịch...»

Bài báo trên nhận xét quả có đúng vài phần. Nhưng các giới am hiểu cho rằng bài báo viết còn thiếu vài điều quan trọng. Và chính những điều bỏ quên đó mới thật sự là nguyên nhân khiến cho Saigon đáng được bầu là «đô thị xấu xa nhất thế giới».

Cái thiếu thứ nhất : Saigon không phải chỉ có bệnh

lậu leo thang mà còn có một bệnh lạ khác, được gọi là bệnh... «teo chim» do những chiến sĩ nước bạn đem từ «Ô ki na oa» sang.

Cái thiếu thứ hai : Saigon còn có những cảnh bị ô nhiễm như là lính hồng mao ngạo nghệ trên xe díp thò tay sờ đít đàn bà. Tồi bại như những «Cậu chó» Phi được Tây Hồng Mao mang sang để làm công tác gọi là «vợ người sự vụ».

Cái thiếu thứ ba : Tối nào ở những sò nách ba cũng xảy ra những vụ đánh lộn, chửi thề vì có những ông lính Hồng mao uống quít...!

Giá tác giả đề bỏ sót những chi tiết tương tự như trên thì bài báo này sẽ là bài báo đầy đủ rồi và đứng đầu nhất thế giới.

★ NÊN IN LOẠI GIẤY 5 NGÀN CHO TIỆN VIỆC SỔ SÁCH.

SEGHENH.— Theo đồng nghiệp mới ra lò SÓNGCÒN thì ông Tổng Tài đã có nhã ý dành cho báo này một cuộc phỏng vấn riêng trong đó, ông Tổng Tài tiết lộ rằng hiện khối lượng tiền tệ đang lưu hành đã lên tới gấp năm lần trị giá tiền của khối sản lượng QG.

Hay diễn nghĩa một cách nôm na thì là «tiền thật chỉ có 1 tỉ, mà hiện ta đang tiêu xài tới những 5 tỉ» Vậy có nghĩa là trong số tiền chúng ta đang xài có ít nhất là 4 đồng, tiền giả.

Các nhà «tiền...học» gọi như thế là lạm phát đấy. Nhưng ông Tổng Tài, vì cóc phải là nhà «tiền...học» nên vưỡn bảo rằng chưa có lạm phát, chỉ mới sắp...mà thôi. Vậy, theo ông Tổng, bi giờ chỉ việc làm cách nào giảm khối tiền tệ lưu hành xuống.

Ông Tổng nói hay quá. Nhưng giá ông...đừng nói thì hay hơn. Bởi vì nói mà cóc làm được thì nói làm gì.

Chẳng những không làm được, mà còn làm trái lại là đặng khác. Như mới đây nhà nước tiền tệ vừa tung ra hàng tỷ giấy bạc 20 và 50 đồng mới. Trước khi tung ra thì nói rằng để «hoán đổi» với giấy bạc cũ, đã hư nát.

Cũng vưỡn theo sự tiết lộ của ông Tổng Tài, thì hiện còn 9 tỷ giấy 1000 đồng đang đợi cửa ngân hàng quốc gia mở, là thi chen nhau chạy túa ra. Ông Tổng bảo rằng số giấy bạc này « để giúp giúp dân chúng có thể dùng để chi tiêu vào những dịch vụ lớn hơn một cách dễ dàng.

A... có lẽ cách này dùng để giảm số lượng tiền tệ lưu hành thì hay thật. Từ nay, thay vì phải nhét có hai tờ giấy mới đủ 1000 đồng, thì sẽ chỉ phải nhét có một tờ. Như vậy khối lượng quả có giảm đi thật. Thế thì đề nghị với nhà nước tiền tệ chịu khó in thêm... 90 tỷ giấy 5000 đồng đi, có phải tiện dụng hơn không.

YKCO

BÌNH AN CHO NHỮNG THĂNG... ĐÃ NGÓM

Sáng 20-12 trụ sở Hạ Viện đã bị một đoàn người ào vào đập phá. Thế là cái nơi chứa chấp hơn 100 ông bất khả xâm phạm, đã bị... xâm phạm nặng nề.

Kề ra thì cái sự xâm phạm trụ sở HV cũng không có gì là vi hiến cả. Bởi vì Hiến Pháp chỉ dành quyền bất khả xâm phạm cho Dân biểu, tức là những người ngồi trong cái tòa nhà đó; Chứ chính cái tòa nhà đó thì đâu có được HP cho hưởng quyền bất khả xâm phạm. Mà đã không vi hiến tức là hợp pháp. Vậy kết luận hành động tràn vào trụ sở HV đập phá để dẫn mặt chơi là... có quyền.

Nay nếu quý vị DB không thích như thế, và cho rằng phá phách trụ sở HV là... kỳ cục lắm, thì thiết tưởng quý ông nên tu chính Hiến Pháp, thêm vào đó một điều qui định rằng «cả trụ sở HV cũng được hưởng quyền bất khả xâm phạm.» Như vậy sẽ chẳng còn «đưa nào dám tràn vào phá, mà còn được cái lợi

cả tụi nhà báo cũng sẽ cóc dám mò mẫm tới. Quý vị sẽ cứ việc tự do mở toang cửa ra mà bêu xấu nhau. cũng không còn sợ nhà báo tường thuật... «không ngay tình» nữa.

Tuy nhiên, YKCO đã tuyên bố từ nay chủ trương «đứng giữa», nên YKCO cũng thấy cần phải đặt vấn đề luôn với cả cái đám người biểu tình kia.

Trước hết, và một cách... «đứng giữa», YKCO nhận thấy rằng các ông biểu tình đêch anh hùng. Các ông có tới hàng ngàn người, mà lại toan nhào vô choàng nhau với có hơn 100 DB, như thế là cạy đồng ăn hiệp í. Các ông có giỏi thì thử cứ hơn 100 người nhào vô, rồi gọi các DB ra «bạc co» một chọi một có phải là anh hùng hơn không.

Thứ đến là khi biểu diễn cái trò... đứng bên đó, các ông biểu tình đã quên không chịu chạy vào vãn khổ HV, hốt hết những cuốn Hiến Pháp VNCH mang về mà bán... kỳ. Bởi vì, sau khi các ông đã «cầm nhầm» chiêu bài chống Cộng để biểu dương sức mạnh của quý ông như vậy, thì mấy cái cuốn Hiến Pháp kia đã trở thành vô giá

-(XEM TIẾP TRANG 5)

NHỮNG KẺ ĐỊNH PHÁ HIẾN PHÁP

Đề bảo vệ... Hiến Pháp Hiến Pháp là đồ ngu như chó !!!

• MUỐN BAO VỆ CHE ĐỘ, HÃY BẮT NHỮNG KẺ PHÁ HOẠI DƯỚI MỌI HÌNH THỨC, NÓC RA QUÁT «CẶC BÒ» VÀO ĐÍT

Như mọi người đã biết, sáng ngày 20-12 vừa qua, ba Nghị viên Hội Đồng Đô thành là các ông Giáp Văn Thập, Nguyễn Văn Nam và Phó Thái Gia, đã đứng tên xin phép tổ chức một « Đại Hội Nhân Dân » dưới hình thức một cuộc biểu tình trước sân Tòa Đô Chánh, với mục đích « tỏ thái độ với bà dân biểu Cộng Sản ». Rồi đám biểu tình kéo sang trụ sở Hạ viện, giữa lúc tại đây đang họp khoáng đại, tràn vô, đập cửa, nhiều dân biểu thoát chạy có cớ, đám biểu tình tìm bắt « Dân biểu cộng sản » không được, đành lấy bằng tên hiệu của DB Trần ngọc Châu

được dự luận cho là « Cộng Sản năm vung », đem ra sân đốt. Hồ hết, phá phách một hồi, rồi đám biểu tình giải tán « ra về theo thời hân hoan ». Đám người biểu tình này, tuy chỉ có mấy trăm người, nhưng chắc được « mượn » ở đâu, chứ mấy tay nghị viên kiểu « còi ô tô » Giáp Văn Thập, kiểm đủ người đẩy một chiếc xe còn khó làm đêch gì có dân mà tổ chức biểu tình ?

Ngày hôm sau 21-12, đến lần lực lượng Đại Đoàn Kết, tổ chức biểu tình tại rất nhiều nơi. Trong cuộc biểu tình lớn gồm tới 10.000 người tại Hồ Nai, đã đưa yêu sách :

— « Nếu Quốc Hội và Tổng thống VNCH không có quyết định nào về trường hợp ba DB thân cộng, thì lực lượng Đại Đoàn Kết sẽ tự động đứng lên giải quyết những phần tử thân cộng ».

Trước hết, phải nói ngay : mọi người đều công nhận Con Ong là tờ báo chống cộng số dách, luôn luôn chửi bới Cộng Sản rất cay đắng độc địa, và sẽ tiếp tục con đường chống cộng tích cực đó.

Riêng đối với các Dân biểu bị tố cáo là tay sai Cộng Sản như Phạm thế Trúc, Trần ngọc Châu v.v... chính Con Ong đã tố cáo, và đòi hỏi có biện pháp từ lâu, từ trước.

khí Tổng Thống tố cáo.

Nhưng Con Ong chủ trương chống Cộng trong khuôn khổ luật pháp, trong tinh thần trọng pháp. Chứ không đến nỗi ngu xuẩn như một số người định phá hiến pháp, đề... bảo vệ hiến pháp !

Điều 4 hiến pháp cấm chế độ Cộng Sản, và cấm hoạt động cho Cộng Sản.

Luật pháp nước ta cũng cấm như vậy. Đưa nào là Cộng Sản, chỉ việc truy tố ra tòa, dùng luật pháp mà trừng phạt một cách hợp pháp. Về trường hợp ba dân biểu hoạt động cho Cộng Sản, T.T. đã gửi hồ sơ sang Hạ Viện, yêu cầu cơ quan này có biện pháp. Hạ Viện đã lập một ủy ban điều tra, cứu xét hồ sơ do Tổng Thống chuyển sang, chỉ cuối tháng này, là Hạ Viện phải có thái độ rõ rệt.

Như vậy, còn đề cho Hạ viện làm việc, trong sự thận trọng và vô tư. Và phải đợi cho Hạ viện quyết định ra sao đã, sau đó hãy hay, Luật lệ hiện hành cấm biểu tình.

Tại sao lực lượng Đại Đoàn Kết biểu tình, đe dọa đòi tự động đứng lên giải quyết những phần tử thân Cộng ?

Đất nước còn có luật lệ đâu phải chốn rừng xanh mà ai muốn làm gì thì làm, muốn bắt ai thì bắt, muốn xử ai thì xử ! Toàn dân chống cộng, hàng trăm ngàn chiến sĩ chết trên mặt trận chống cộng, là để chống lại những thứ « tòa án nhân dân », chống lại những hình thức bạo hành do Cộng Sản thường làm để tiêu diệt tự do. Ta chống cộng vì không muốn sống như Cộng Sản, không muốn làm như Cộng Sản, chứ không phải chống cộng để làm như CS.

Hạ Viện là một cơ chế dân chủ, do hiến pháp quy định, Nếu trong cơ quan này có trà trộn những phần tử tay sai Cộng Sản, như đã có những tên gián điệp Huỳnh Văn Trọng, Vũ ngọc Nhạ làm việc tại Dinh Độc Lập, thì phải loại ra bằng các biện pháp hợp pháp và hợp hiến chứ không thể mượn tay những người gọi là nhân dân để đập phá Hạ viện, và rượt bắt dân biểu như săn thú trong rừng hoang,

Có những kẻ lý luận cù lần rằng : điều 4 hiến pháp cấm Cộng Sản. Nay có dân biểu hoạt động cho Cộng Sản như thế là vi hiến pháp thì « nhân dân » phải đứng lên bắt những tên Cộng Sản đó, đem ra xử tội, để điều 4 hiến pháp được tôn trọng. Nói như vậy, có khác gì bảo phá hiến pháp để bảo vệ hiến pháp. Biểu tình, đập phá Hạ Viện, hoặc

đòi tự mình bắt dân biểu ra xử, là âm mưu phá hiến pháp.

Nhưng ai chủ trương phá hiến pháp, đề bảo vệ hiến pháp, là những người ngu như chó. Trong sách Quốc văn giáo Khoa Thư lớp đồng ấu của cụ Trần trọng Kim, có kể câu chuyện con chó « thả mồi bắt bóng ».

Câu chuyện kèm theo hình vẽ một con chó mồm ngoạm miếng thịt đứng trên cầu nhìn thấy bóng thịt in bóng dưới nước. Chuyện kể rằng con chó thấy miếng thịt in bóng dưới nước to hơn miếng thịt đang ngoạm trong mồm, nên nhả miếng thịt ra, nhảy tùm xuống nước đớp miếng thịt bóng ! Đúng là ngu như chó.

Hiến pháp cấm Cộng Sản, nếu có những dân biểu hay nghị sĩ hoạt động cho Cộng Sản, thì những kẻ đó đã vi phạm hiến pháp, nhưng cái thể hợp hiến của chế độ vẫn còn. Nếu phá Quốc Hội để bắt Cộng Sản là phá vỡ cái thể lập hiến của chế độ. Như căn nhà đã bị phá vỡ cái nền móng, thì căn nhà sụp đổ.

Miếng thịt con chó đang ngậm trong miệng, tuy nhỏ hoặc xương xẩu, nhưng là miếng thịt đang có sẵn trong miệng. Phá hiến pháp để bảo vệ hiến pháp, là nhả miếng thịt trong miệng ra, để đi tìm miếng thịt in bóng dưới nước, tuy nhìn có vẻ hấp dẫn, hơn, nhưng chỉ là cái bóng. Tìm đâu thấy ?

Chống Cộng, là điều rất tốt. Nhưng chống Cộng ngu như chó, là phá hoại.

YKCO

(TIẾP THEO TRANG 4)

trị và vô... dụng ; Đề những cuốn sách đó lại làm chó gì cho nó... chặt nhà hát tây.

Sau khi đã ngộ ý với cả hai phe, bị giờ YKCO xin đưa ra một nhận xét rất « đứng giữa », nghĩa là nói một cách ... « trống không trống khang, trống ... (bỏ 1 chữ) thẳng kia » rằng :

Những « thẳng » quốc gia cứ việc chia ra làm thật nhiều phe phái đi. Càng nhiều càng tốt. Rồi xúm vào únh lộn nhau cho thật hăng, únh cho kỳ tới khi thẳng nào thẳng này ngã lăn quay ra chết nhận rằng hết trời. Khi đó sẽ đêch còn sợ CS xâm lăng nữa. Chiến tranh sẽ chấm dứt tức khắc. Và hòa bình sẽ tới là...cái chắc. Vì Chúa, trong dịp Giáng Sinh, đã chỉ nói rằng « Bình an cho những... thẳng đã ngòm củ tỏi đó sao ?

CHÓ CẢN

Làng báo VN đã gặp sóng gió lớn, trước khi quy chế báo chí được ban hành. Khởi đầu là thẳng Con Ong bị điều đứng, vì cãi tranh của Hím.

Rồi đồng nghiệp « Muối Saigon » bị nhà nước nhốt vào phú de. Chủ nhiệm hạt mít Thanh Chiêu lại bị quan Thái Tá và vợ bé hành quân tới nhà hỏi thăm sức khỏe, phải bông bẽ nhau lên tị nạn tại câu lạc bộ Báo Chí, ia đái tùm lum.

Nhật báo Chính Luận thì bị Cộng Sản phá nổ tan trụ sở chính, nhân viên bị chét và bị thương, lại bị chủ nhà đuổi nhà, mang chữ đỏ ra đường !

Cuối cùng, là báo Hòa Bình bị 15 củ làng nhách. Lý do đóng cửa là cãi tranh về một anh ăn mặc như thợ máy đi đôi giày có vẻ giày nhà binh mua ở chợ trời, đầu thú vật (không hiểu ngựa hay chó) một tay cầm túi bạc, một tay cầm gãi. Cả « lê đảng » cũng như trên người « vai chánh » không hề có gì dính dáng tới quân đội, nhưng lại bị kết tội « xúc phạm quân đội gây hoang mang làm giảm tinh thần chiến đấu và kỷ luật quân đội ». Điều buồn cười, là nhìn vào bức tranh người ta có thể thấy quân đội ở đâu cả. Có lẽ họa sĩ vẽ quân đội đang nấp dưới hầm trú ẩn !

Điều đáng buồn, là quy chế báo chí đã được hoàn thành, chỉ còn mấy hôm nữa là ban hành. Theo quy chế này, báo chí bị đóng cửa theo quyết định của tòa án. Tuy quy chế chưa ban hành, chưa có hiệu lực, nhưng đầu sao nó cũng tượng trưng cho ý chí của các nhà làm luật, đại diện cho toàn dân. Hành pháp đã hấp tấp đóng cửa một tờ nhật báo, bắt chấp quyền lợi sinh tử của hàng trăm gia đình, vì một lý do chả lấy gì làm vững chắc, trước khi luật báo chí ban hành, đó là điều đáng tiếc. Đáng tiếc, vì làm cho người ta có cảm tưởng rằng đóng cửa báo là một việc thích thú, nên hành pháp đã làm một « cú vét », trước khi quyền đóng cửa về tay tư pháp.

ĐÔI BÊN CÙNG SƯỚNG

Vì báo HB bị đóng cửa với một lý do, và trong trường hợp đặc biệt như vậy nên có rất nhiều tin đồn.

Người ta đồn có một nhóm Dân Biểu vốn ghét HB, đã muốn đóng cửa báo này từ lâu, nhưng chưa được thỏa mãn.

Đến sáng 20-12, xảy ra vụ biểu tình đập phá Hạ Viện, một phái đoàn dân biểu đã sang hành pháp. Trong phái đoàn này, có mặt một Dân Biểu, tuy không ghét HB, nhưng lại là chủ nhiệm của một tờ báo sắp ra mắt.

Kết quả, là HB đã bị đóng cửa cấp tốc. Phe vốn ghét HB được thỏa mãn, nên đỡ phần đối về vụ biểu tình đập phá. Ông dân biểu có báo sắp ra lò cũng sống, vì hy vọng cướp được một số độc giả của kẻ bị hy sinh.

Thế là cả đôi bên cùng sướng. Khi lập pháp sướng, thì hành pháp đỡ khổ phần nào.

Xin nhắc lại, đó chỉ là một trong những tin đồn mà thôi. Làm dân, chỉ nên tin vào thông cáo chính thức của nhà nước, chẳng nên nghe những tin đồn xuyên tạc.

Nhưng nếu giả tỷ tin đồn trên đúng sự thực, thì lý do đóng cửa Hòa Bình chánh đáng hơn là lý do đã được công bố.

ÔNG ĐỒ

Trong cuộc biểu tình xâm nhập gia cư hạ viện 20-12 vừa qua, theo lời tố cáo của các dân biểu và nghị sĩ, thì khi đoàn biểu tình tràn đập phá Hạ Viện, nhân viên công lực đã không can thiệp, ngay cả đến khi Hạ Viện gọi điện thoại kêu cứu, cũng chẳng có ai đến cấp cứu. Nhưng theo thông cáo của Tòa Đô Chánh được cơ quan Thông Tấn nhà nước VTX đã ban đi, và báo chí đăng lại, thì nhân viên công lực đã cố gắng chặn đứng đám người biểu tình, nhưng vì chặn không được nên đã bị tràn ngập. Giữa các nghị sĩ, dân biểu, và Tòa Đô Chánh, biết tin ai bây giờ ? Vì cùng một sự việc, mà mỗi bên nói một khác, thì ắt phải có một bên nói dốt !

Cả kẻ dè nông

★ MÓN QUÀ NOÉL CHO LÀNG BÁO

Thời tiết của mùa NOÉL năm nay, được coi là đẹp nhất. Cái lạnh vừa đủ, để có thể mặc hai ba lần áo. Những đám mây nằm im lìm trên bầu trời, che bớt đi màu úa lá vàng. Nhưng con người thì không thể hưởng được những thứ trời cho. Dư vị của kiếm ước vẫn còn bàng bạc đầu đây, in hẳn lên khuôn mặt ngơ ngác của người dân vội vã đi trong thành phố, kiếm cho gia đình hai bữa cơm đầy.

Làng báo về cuối năm nay, đầy sóng gió... Có thể coi như món quà tặng Noel, Báo Con Ong bị đôn hội chợ, tối tăm mặt mũi, thẳng nào cũng sụt đi ít nhất là bốn kí lô, không gì lo cho bằng, gần Tết đến nơi rồi, báo Xuân đã chi ra một món tiền khá bộn, đóng cửa báo một phát là... bỏ mẹ. Có quyền mang mấy trăm ngàn ra đốt chơi. Nhưng may mắn làm sao mà tai qua, nạn khỏi. Xin cảm ơn Thượng đế, cảm ơn Nhà Nước, và cảm ơn tất cả thiên hạ.

Khi không phải lo về chuyện nhà, tôi mới hân hoan nhìn qua nhà hàng xóm, với một tư thái thật ung dung. Chạy nhà hàng xóm, bình chân như vại... Sau vài ba chai la de, tôi bắt đầu chọc tên Trần Việt Hoài, còn có biệt hiệu là Bạch Bản Đạo Nhân:

— Tại sao chúng mày tầy chay Quốc Hội?... Chúng mày ăn lương của chủ báo, làm phóng viên nghị trường, rồi lại không thèm tới không thèm trường thuật, nhưng tới cuối tháng lãnh lương, tao nghĩ rằng chúng mày phải ngưng tay khi cầm tiền?...

Bạch Bản Đạo Nhân văng tục ngay: — Có ngưng cái củ ống đây này! Mày thử nghĩ coi, những thằng làm báo chúng mình, có bao giờ được nghỉ ngơi?... Những lúc nằm ngủ, những lúc làm tình với vợ, cả những lúc đi cầu, lúc nào cũng phải nghĩ ngợi tới chuyện làm báo. Bây giờ kiếm được một có rất chính nghĩa để nghỉ bảy ngày, đó là một sự đáng vui, đâu có phải là một sự đáng buồn...

Không có gì trách được Trần Việt Hoài. Năm nay hẳn đã gần năm chục tuổi, mới có đứa con vừa ăn thôi nôi. Hơn bốn chục tuổi, mới có quyền cưới vợ, đó là đặc quyền trời đã dành cho những thằng làm báo.

Thằng làm báo Mai-Anh lên tiếng: — Mày ngày nay, tao buồn lắm. Đi chụp hình phôi, thấy bộ phôi lủng một lỗ vừa bằng đồng bạc các. Anh chàng «Tu bíp» khuyên tao phải nghỉ ngơi. Tao muốn văng tục một một câu cho hả, vì thằng «tu bíp» đâu có hiểu rằng, hể tao mà nghỉ một ngày, là nôi, niêu, soong, chảo ở nhà được treo ngay. Đang thắc mắc khó giải quyết thì «đùng» một phát, có giấy đóng cửa tờ báo Hòa Bình của tao mười lăm ngày...

Rồi hẳn dơ cả hai tay lên, hoan hô như cô bảy Phùng Há trong Kịch Đoàn Tuyệt:

— Hoan hô Nhà Nước!... Hoan hô Nhà Nước!...

Tôi phản đối ngay: — Mày phạm lời hoan hô nhiều quá. Nếu mày biết áp dụng tiếng hoan hô, làm công việc đó buổi sáng ngày hôm nay, lúc hai ông Nghị Đồ Thành hờ hào «nhân

dân» di chuyển qua bên quốc hội, chắc chắn là mày đã bắt được ít nhất là năm bốp...

Mấy thằng nhà báo thấy tôi ăn nói hàng quá, vội liếc mắt nhìn chung quanh. Ở cái thời này, những thằng làm báo là những thằng dễ chụp mũ nhất. Nếu nói theo kiểu kiếm hiệp Kim Dung thì là «chùa lớn không dung, mà đền nhỏ cũng không nạp». Nơi đây chúng tôi ngồi, gần tòa soạn Báo Chính Luận, nơi mà mấy ngày trước đã hân hạnh được ăn mấy chục ký thuốc nổ. Đau đớn nhất không phải là sự thiệt hại vật chất mà đau đớn chính là cái tin mà ông AFP đánh đi: Tòa soạn Báo Chính Luận vừa bị phá sập, Chính Luận là một tờ báo, chủ nhiệm là người Bắc, mà nhiều khi có khuynh hướng chủ trương...

Bởi vậy, người ta đặt nghi vấn là việc phá hoại này, chưa chắc phải là bàn tay của bọn Cộng Sản, mà chính là hình phạt của một đường lối, chính sách mà một tờ tuần báo ở đây đã chính thức khiêu khích, trong một bức hi họa, có tác động như một sự châm ngòi...

Khi chúng tôi đọc những giòng tin AFP ngày 16-12-1969, đã nhiều thằng chửi các ông Tây một cách thậm tệ. Không hiểu các anh còn mong ăn cái giải gì trên đất nước này?... Hơn tám chục năm khổ đau, nhân nuôi nấng cả một lũ «ăn khoai cả vỏ», vậy mà các ông Tây không vừa ý hay sao?... Ông Tổng Trưởng Xã Hội đã nhìn nhận rằng giòng máu Giao Chỉ đã kiệt quệ rồi, cần phải có thêm giòng máu lai cho mạnh thêm nòi giống, nhưng lai ai cũng được, xin đừng lai Tây!...

Ở nước này có nhiều Tây con quá rồi. Từ ngày ông Y Tế có tên Lu Y; dân cái xứ này đã tấp nập cấp sách đi học ở Trung Tâm Văn Hóa Pháp. Khi hưởng về sự cổ động thông tin tuyên truyền quốc ngoại, ông Tổng Tôn Thất đã nghĩ đến chuyện đi Tây. Đất nước Giao Chỉ vẫn còn nghĩ đến ông Tây nhiều lắm.

Ngày Giáng Sinh sắp tới... Cũng như tất cả những đạo giáo du nhập từ ngoại quốc, ở đất nước Giao Chỉ vẫn ăn mừng những ngày lễ đó, trang trọng và tung bừng hơn những ngày lễ nội hóa. Ngày lễ Chúa Giáng Sinh, ngày lễ Phật Đản, bao giờ cũng được đón tiếp trọng thể hơn là ngày lễ tổ Hùng Vương. Đã có một thời, giới trí thức Giao Chỉ lên tiếng phản đối, về chuyện những trường Tây dạy dân Giao Chỉ, không cho nghĩ lễ giỗ tổ Hùng Vương. Nhưng câu chuyện cũng chẳng đi đến đâu. Khắp mọi nơi, từ sông Bến Hải đến mũi Cà Mau, ở đâu đâu cũng chỉ thấy nhà thờ, nhà chùa, mà không thấy một ngôi đền nào thờ tổ. Quên gốc nguồn như vậy, thảo nào con cháu không thể nào khá được, vẫn cứ phải lụy Tây và ăn gạo Mỹ. Thằng Hím phát biểu ý kiến:

— Cũng tại vì ông Tô chúng ta. Lúc mới lập quốc, đã bày trò chia rẽ. Chia nhau ra, năm chục người lên núi, năm chục người xuống biển. Mới đầu đã bày đặt kỳ thị chuyện núi với biển rồi, thảo nào con cháu không tính chuyện kỳ thị. Ông Tô đã như thế, chúng ta không thờ ông Tô cũng phải.

Thấy thằng Hiền đã đi vào vấn đề tới nguy của làng báo, tôi vội đánh trống lảng:

— Theo ý chúng mày thì Hòa Bình đóng cửa, ai là người sung sướng nhất?... Câu hỏi của tôi như rơi vào sa mạc,

Không một tiếng trả lời nào. Ở đây, tất cả mọi người đều sống trong cảnh mập mờ. nửa trắng, nửa đen. Tới bây giờ, tôi vẫn chưa hiểu lập trường của tờ báo Chính Luận có chủ nhiệm là Nghị Sĩ Đặng Văn Sung. Nhà Nước, cả ông nghị sĩ Bùi-văn Giải, đều cho là tờ báo Chính Luận đã làm lợi cho Cộng Sản, và Nhà Nước đã đóng cửa báo này bốn ngày... Còn Cộng Sản thì đã đưa tòa báo này đi tẩu thoát mất một người, là Ký giả Từ Chung... Tới bây giờ lại được ông AFP cho là chủ trương kỳ thị. Ấu đó cũng là một món quà Noel cho làng báo.

Lợi dụng lúc đang thất nghiệp, tất cả đều rủ nhau đi thăm Thanh Chiêu thằng nhà báo cao nhất nước. Vợ chồng con cái Thanh Chiêu hiện nay đang tỵ nạn ở Trung tâm Quốc gia Báo chí.

Thanh Chiêu, từ xưa tới nay vẫn nổi tiếng là một ký giả ồn ào. Cách đây ít lâu, hẳn đã làm mấy anh Cu Xê xinh vỉnh, khi đuổi các ký giả từ trên xe GMC xuống, lấy có là mấy tên dân sự, không có quyền ngồi trên xe nhà binh. Hẳn đã phang một bài, làm cho cả giới Cu Xê bắt đầu phải né mấy thằng nhà báo. Tới bây giờ, hẳn dùng tới «khò nhục kế», mang vợ con ra nằm li ở Trung Tâm Quốc gia Báo chí, để đối phó với một anh Thiếu tá tên Nghiêm, có bà vợ vốn chuyên nghề cờ bạc ở xứ Trung Chánh, Học Môn, một thằng bạn hỏi đùa:

— Đối phó với một anh quan Tư, mày đã phải mang vợ con ra làm hậu thuẫn. Vậy rồi đây, khi đối phó với một anh Trưởng hay một anh lớn hơn, mày còn gì để mà mang ra «ta pi» với cả làng?...

Thanh Chiêu vốn là thằng dễ nổi giận, khi thấy mặt hấn đỏ lên, tôi vội đi một đường Tam quốc chí diễn nghĩa:

— Mày có biết chuyện về Tào Tháo?... Khi đánh Ký Châu, đối phó với Viên Thiệu, Tào Tháo dùng đến cái kế mai phục mười mặt. Rồi khi đánh Lưu Bị ở Nhương Sơn, Tào Tháo cũng phải mai phục tám mặt. Viên Thiệu thể mạnh, Tháo cũng không coi thường. Lưu Bị thể yếu, Tháo cũng vẫn không coi thường. Con sư tử, khi muốn bắt một con cọp hay một con thỏ, vẫn dùng hết sức mình. Thằng Thanh Chiêu có thể coi như con sư tử trong làng báo chúng ta...

Được nâng bi một phát, ông chủ nhiệm Mười Saigon có vẻ khoái tí. Thằng con của nó ị ra một bãi ngay giữa Trung Tâm Quốc gia báo chí, thành ra cuộc tranh đấu của nó càng thêm có mùi. Tôi thêm một câu:

— Từ năm 1971, hiến pháp đã định là sẽ bầu cử tỉnh trưởng. Danh tiếng của mày ở tỉnh Gia Định đã nổi quá rồi. Đừng thêm ứng cử dân biểu, mày cứ ứng cử tỉnh trưởng Gia Định chắc chẳng thằng nào tranh nổi mày. Lúc đó, hãy nhớ tới tao, Tao tình nguyện làm cái thằng hốt tất cả những thứ đang nằm chính ỉnh ở giữa Trung Tâm Quốc gia Báo chí.

TRƯỜNG HỢP THANH CHIÊU NHỮ VĂN UY

CHẠM NỌC

THANH Chiêu, nhà báo duy nhất tỉnh nguyên xin đi lính bị chê chỉ vì cao có thước một, mới đây đã cậy cục xin được cái giấy phép, cho xuất bản tờ tuần báo « Muối Saigon ».

Báo ra được đến số 2, thì bị tịch thu, vì mở chiến dịch bênh lính, đã Trương Tá.

Trong số 2, nơi mục « rao vặt » tếu, có đăng một mẫu như sau :

« Phòng nhì của Thiếu Tá N... (tòng sự tại tiểu Khu Bình Dương) cần tuyển nhiều ma cô ma cạo phục vụ cho nên cờ bịch nước nhà. Các tay này sẽ được huấn luyện thành « chuyên viên công mòng » và được chia theo lối « tứ lục ». Cam đoan sẽ kiếm được nhiều bạc vì mòng nào có cỡ 20.000 trở lên mới cho nhập. Hồi hiệu thuốc Tây V.H Trung Chánh (nguyên văn có ghi rõ tên Thiếu tá và tên hiệu thuốc, nhưng ĐĐ tự ý ghi tắt)

Tuy số báo trên đã bị tịch thu, nhưng mẫu rao vặt vẫn lọt tới mắt « thân chủ ». Thế là, theo lời Thanh Chiêu, Thiếu Tá và phu nhân bé, đã mở một cuộc « hành quân » tới hỏi thăm sức khỏe gia đình Thanh Chiêu. Khiến Thanh Chiêu khiếp quá, phải bỏ nhà, dẫn vợ con lên nằm vạ tại Cầu Lạc Bộ báo chí đường Lê Lợi Saigon, thực hiện một cuộc tuyệt thực cỡ « bó tui », yêu cầu được bảo vệ an ninh.

Hình thức tranh đấu của Thanh Chiêu có vẻ vô lý. Vì bị đe dọa, thì cứ việc đi kiện kẻ đe dọa ra tòa nhờ luật pháp bảo vệ, hà tất phải bắt vợ con đi tuyệt thực, Nhất là mấy đứa trẻ, chúng còn nhỏ quá bắt tham dự vào chuyện tranh chấp của người lớn, tội nghiệp. Cho nên, đưa con nhỏ nhất, mới 1 tuổi, đã không hưởng ứng cuộc tuyệt thực của bố. Sáng ngày 19, các ký giả tới thăm Thanh Chiêu tuyệt thực, trong khi bà Thanh Chiêu vẫn cầm bình sữa cho con bú !

Trách Thanh Chiêu như vậy rồi, cũng thấy hẳn tội nghiệp. Nguyên tắc thì khi bị người đe dọa, cứ việc đi kiện. Nhưng cổ nhân có nói « chờ được vạ, mà đã sung ». Khi thấy đoàn quân của quan Thái Tá quá thiện chiến, nếu gia đình Thanh Chiêu cứ ở nhà, để

làm thủ tục đi kiện. Thì chưa chắc có còn sống, hoặc thân thể còn nguyên vẹn, đến ngày đi hầu tòa ? Cho nên, đành dặt vợ con đi lánh nạn, và tuyệt thực, để đòi được bảo vệ an ninh. Đó là điều người ta có thể thông cảm cho Thanh Chiêu.

THÁI BÌNH THỊNH VƯỢNG

Để làm chứng cho cái rao vặt tếu của mình, ngày 18-12, Thanh Chiêu Nhữ Văn Uy đã nhờ ông Thừa phát lại Đỗ Văn Thành, tới Xã Trung Mỹ Tây, để lấy lời khai của mấy nhân chứng về cái « sòng bạc » được nói đến trong « Muối Saigon ».

Theo vi bằng công-chứng của thừa phát lại, nhân chứng Thứ nhất là ông Xã trưởng Nguyễn ngọc An (đang làm với Giáo Sư Nguyễn Tổng Trưởng Thông Tin, tội nghiệp), khai rằng :

« Theo tôi thì ông Nhữ Văn Uy đã nói không sai « sự thực. Thường thường thì cứ chiều thứ Bảy và « ngày Chủ nhật, đôi khi cả ngày thường cũng có, tôi « thấy nhiều xe jeep, xe mang số Quân đội và xe « mang số Cảnh Sát Saigon về đậu trước cửa nhà thuốc « tây Quang Trung và có nhiều sĩ quan cấp Ủy có, cấp « Tá có, vào nhà bà Văn Hà. Có đêm chính tôi đi tuần « cũng thấy các xe jeep đậu ở đó. Dân chúng trong Ấp « đồn rằng họ tụ tập nhau để đánh bạc ăn thua rất lớn.

Nhân chứng thứ nhì là ông cựu Trưởng ấp Đình Văn Đức, khai rằng :

« Ông Hội Đồng (chỉ ông Nhữ Văn Uy vì ông « Ủy là Hội Đồng Nhân Dân xã Trung Mỹ Tây) nói « vậy rất là đúng.

« Bà Văn Hà vợ nhỏ của Thiếu tá Nghiêm trong « xã này ai mà không biết, hồng hách lắm. Còn chuyện « cờ bạc thì có cả năm nay rồi. Thứ Bảy, Chủ Nhật nào « cũng có, nhiều khi cả ngày thường cũng có nữa « nhiều xe « Dép » về đậu đầy cửa nhà bà Văn Hà, « toàn là Sĩ quan. Ai cũng biết là họ họp để đánh bạc, « nhưng đánh bạc ở trên lầu mà lại toàn là Sĩ quan « cả thì còn ai dám vào đó mà xem hay bắt.

Nhân chứng thứ ba là bà Hồ thị Nương khai như sau :

★ THẤT SÙNG

« Tôi làm công cho bà đến 5, 6 năm. Nhưng tôi đã « nghỉ việc được một tháng rồi. Khoảng một năm nay, « cứ thứ Bảy, Chủ nhật nào cũng vậy, thỉnh thoảng cả « ngày đứng cũng có, nhiều Sĩ quan về tụ tập ở nhà bà « Văn Hà đánh bạc. Tôi thấy đánh bạc ở trên lầu và « đánh lớn lắm, ăn thua cả trăm ngàn. Có khi đánh cả « đêm đến sáng, tiền sâu có đêm được cả trên 10.000đ. « Có khi tôi phải ở lại để lo nước uống hay cà-phê cả « đêm thì hôm sau bà Văn Hà lại cho tôi vài ba trăm « có khi cho dăm bảy trăm ».

Đọc lời khai của các nhân chứng trên, người ta không để ý tới chuyện đánh bạc, vì ở đâu chả có. Ta cũng không để ý tới chuyện riêng của bà vợ nhỏ quan Thái Tá, vì nước này, thiếu gì người có vợ nhỏ.

Những người lạc quan, chỉ để ý tới khía cạnh lạc quan của các lời khai trên : tất cả đều xác nhận có nhiều Sĩ quan cấp úy, cấp tá, đi xe « Jeep » tới đánh bạc rất lớn. Điều này chứng tỏ :

— Quân đội thừa phương tiện, thừa nhiên liệu. Nên có sẵn quân xe để sĩ quan đi đánh bạc. ĐĐ sẽ thôi không ghi số quân xe đưa rước học sinh nữa. Vì có thừa xe đi đánh bạc, thì việc chờ học sinh còn « lãnh mạnh » hơn nhiều.

— Tất cả những lời kêu gào đòi sống khôn khổ, đều nói dóc. Lương Sĩ quan hiện nay đâu có bao nhiêu, mà vẫn còn thừa tiền đi đánh bạc, « như thế là cuộc sống cao lắm rồi.

— Nước ta thanh bình từ lâu rồi, nên Sĩ quan hết việc, đành phải giết thì giờ bằng cách giải trí lãnh mạnh tại sòng bạc.

Đó là những dấu hiệu rất đáng khích lệ.

NHẤT DẠ ĐẾ VƯƠNG

Sức voi đã từng được nghe một ông bạn già kể lại thành tích « Làm vua một đêm » trên đất Trung Hoa. Hồi đó, ông ta là một thầy Phú-lit trẻ tuổi được quan Tây cho sang Thượng Hải « ghéch » các nhà quan.

Bất đồ, một bữa thầy Phú-lit Ở Năm mò vô một sòng « Đại thế giới » thử thời vận, lại được ngay ông Thần Cờ Bịch ủng hộ, nên vô được một số bạc ngon lành, tính ra có lẽ tới cả triệu bạc Giao Chỉ Cộng Huê chúng ta bị giờ.

Chẳng mấy khi có trong tay số bạc lớn đến thế, thầy bèn nghĩ ngay cách xài làm sao cho đáng đồng tiền bát gạo. Nghĩ quanh nghĩ quẩn, rốt cuộc rồi cũng nghĩ tới « trả thù dân tộc » (dân Giao Chỉ thời nào xuất ngoại mà lại không lo chuyện trả thù ?). Nhưng đã trả thù thì phải trả cho hách mới được, trả cho bố cái một ngàn năm nô lệ xuống biển mò ngọc trai, lên rừng tìm ngà voi, « ruộng » của ta để cho họ « cày ». Vậy thì còn gì hơn là « Làm Vua một đêm » để mà tha hồ tác oai tác phúc với đủ mọi thành phần già trẻ lớn bé, và nhất là « rủa hận » cho đàn bà con gái Giao Chỉ xưa kia.

Và thế là thầy bỏ ra thêm nữa số bạc ketch xù để chơi trò « Nhất Dạ Đế Vương » thầy ngồi chễm chệ trên Ngai vàng làm Hoàng Đế, văn võ bá quan phủ phục dưới chân thầy, thầy bắt cung tần mỹ nữ ra đờn ca múa hát, dọn yến tiệc linh đình cho thầy soi. Thầy lại làm bộ nòi con thịnh nộ, truyền đem một viên cặn thần ra xử trảm. Pháp trường liền được dựng trước mặt thầy, người ta cũng chặt đầu, thủ cấp lăn lêng lóc, máu me phun phè phè (tất nhiên là đồ giả). Chán rồi thầy truyền bãi triều để lui vô Hậu Cung, kéo theo cả chục giai nhân tuyệt sắc lên long sàng với thầy.

Một lát sau, thầy trở lại hạp trào đình một lần nữa. rồi lại bãi triều. Nội một đêm đó, thầy bãi triều

đúng ba phùa đến khi mệt lử cò bơ mới thôi, mới chịu tạm quên đi mối « thù dân tộc ».

Sau này, Thượng Hải rơi vào tay Mao Sênh Sáng, nghe nói ở Hong Kong vườn tiếp tục có trò « Nhất Dạ Đế Vương » y như vậy,

Cách đây vài năm ở Chợ Lớn, người ta cũng lại đồn có « Nhất Dạ Đế Vương » nhưng chỉ dành riêng cho các đảng « hét ra lửa » hoặc « múa ra bạc » mà thôi. Nếu có chăng, đây cũng chỉ là những Đế Vương « lậu » sợ các ông Cờ chẳng khác gì sợ Pénici line.

Nhưng bi giờ thì khác rồi : bạn có quyền làm « Đế Vương » ngay tại đất Giao Chỉ này lắm. Với điều kiện bạn phải là lính Mèo và có đầy đôn. Bạn chưa tin ai ? Xin mời bạn hãy về thị xã Cần Thơ, xuống bến xe Mới, thế nào bạn cũng đọc thấy trước một cái bar nó có một tấm biểu ngữ căng to to bỏ « G.I. ARE KING IN HOLLY WOOD GRILL TO ENJOY AND RELAX », Không phải « Lính Mèo là Đế Vương trong... cái động này » là gì ?

Có điều chưa ai được biết trong cái động đó, Lính Mèo đã làm Vua như thế nào ? Trong một giờ, một ngày, một đêm hay bao lâu ? Và có đủ văn võ bá quan, cung tần mỹ nữ, như trong « Nhất Dạ Đế Vương » ở Hong Kong, Thượng Hải hay không ?

Nếu có thì tuyệt quá nhỉ, sao không mở rộng cửa cho dân Giao Chỉ vô làm Hoàng Đế với để bà con khỏi mất công mơ tưởng tới cuộc sống vàng son của Hoàng Đế Bảo Đại xa xưa ! Tuy nhiên có một điều dân Cần Thơ đều biết rõ là có một hôm vị chủ nhân cái động nói trên đã bị một chàng lính Mèo bóp cổ lè lưỡi chút xíu nữa là về châu thổ. Có lẽ cũng tại cái khẩu hiệu « Lính Mèo làm Vua trong động này », nên chàng Mèo

đó mới thử ra oai Hoàng Đế một phen. Làm Hoàng Đế mà, muốn giết ai lại chẳng được, có xá gì chủ nhân một sòng sách ba ? Không biết tới lúc này, vị chủ nhân sòng sách ba ấy đã tỉnh ngộ chưa, đã thấy thấm thía về cái « gây ông đập lưng ông » ấy chưa ?

Nếu chủ nhân cái động đó chỉ là một mục tử bà, Me Mèo, có lẽ cũng chả ai thêm bàn tán làm chi cho tốn hơi. Ở đây buồn thay động chủ lại là một nhà trí thức khoa bảng đã được dân bầu lên làm đại diện cho dân, mới là chết cha thằng dân chứ !

Một ông dân biểu khoa bảng, sẵn có nhà cao cửa rộng, lương cao bổng lớn. mà lại còn kiêm thêm chức động chủ để bắt tí đôn lè, thì đất nước này đúng là đến hồi mệt vận, còn biết trông cậy vào ai nữa đây ? Chao ôi ! Tất cả cái vốn trí thức khoa bảng của ông ông dân biểu rốt cuộc cũng chỉ soạn thảo ra nổi một khẩu hiệu suy tôn « GI, ARE KING... có nhục nhà cho dân tộc bốn ngàn năm văn hiến này hay không, trời hỏi trời ?

Thời thời, nói làm mỗi mồm, viết nhiều mỗi tay, chỉ vẫn tất là cảm phiền ông hãy thiêu hủy ngay cái khẩu hiệu chương mắt đồng bào ấy đi cho, hơi ông động chủ « riêu bản » !

PHÚ ĐỀ GIAO CHI

LIBRARY

BUỒN MỘT ĐỜI ĐỐI LẬP

C I Á O sư Nguyễn Văn Bông, thủ lĩnh chiếu trên của « phong trào ta » mấy bữa nay, buồn ra rít. « Phong trào ta » đang gắng sức phấn đấu để chứng minh rằng dù thủ lĩnh Bông có ăn lương nhà nước ở trường Hậu Bô, dù thủ lĩnh Huy đang giúp việc nhà nước, nhưng « phong trào ta » vẫn đối lập thực lực. Chứ không phải đối lập giả vờ ! Công lao của « phong trào ta » kể như đi doong khi Tổng Thống đưa công thức đối lập của « phong trào ta » ra làm khuôn vàng thước ngọc.

« Phong trào ta » đã được mức thắng lợi lớn về ngành đối lập. « phong trào ta » đã... « tới ». Nói theo các cụ thì công đã thành, danh đã đạt. Du này xin có lời mừng « phong trào ta ». Vậy mà, chẳng hiểu tại sao lãnh tụ ăn lương nhà nước Nguyễn Văn Bông cứ « em chả, em chả » một cách phiến muộn. Phải chăng Tổng Thống đã tạo ra nỗi buồn cho « phong trào ta », một phong trào đang lên ?...

QUYỀN CÔNG DÂN THƠM PHỨC

Công dân Nhữ Văn Ủy đã được cảnh sát bảo vệ tới mức... kiêu mẫu. Lại kiêu mẫu. Đại tá Nguyễn Văn Hai, Tổng Giám Đốc Cảnh Sát Quốc Gia, tuyên bố « Đây không phải là rừng rú, công dân Nhữ Văn Ủy không được luật pháp bảo vệ thì cảnh sát mình làm gì ? Tôi đưa gia đình ông Ủy về đây chứng tỏ rằng luật pháp đã bảo vệ công dân đến tuyệt đối. Nếu công dân Ủy có tội thì đã có luật pháp xét xử. Ai cũng tự mình làm ra luật và cũng tự mình xử lấy thì giải tán ngành cảnh sát cho rồi. Không ai có quyền giải quyết sự thù hận riêng tư bằng cách bất luật pháp. Cảnh sát phải có mặt thường trực ở đây để bảo vệ cho gia đình ông Nhữ Văn Ủy. »

Lâu rồi, Du này vẫn rình một dịp để « nâng bi » đại tá Nguyễn Văn Hai. Nay mới có dịp nhưng mong rằng luật pháp mà đại tá Hai thực thi không chỉ dành riêng cho công dân... nhà báo Nhữ Văn Ủy. Còn nhiều công dân khác vì không được cái hân hạnh làm báo nên không có phương tiện làm ồn ào sự uất ức của mình nhưng rất cần được cảnh sát bảo vệ.

Du này mong rằng trường hợp công dân Nhữ Văn Ủy không phải là trường hợp đặc biệt.

Mà phải là trường hợp thông thường, giản dị, dễ dàng cho bất cứ một công dân nào khi cần đến cảnh sát bảo vệ. Cũng không phải vì trường hợp Nhữ Văn Ủy mà Du này « nâng bi » đại tá Hai. Nếu cảnh sát làm được việc gì ngoạn mục, xin cứ cho Du này biết, Du này sẵn sàng « nâng bi » cảnh sát, gọi là có đi, có lại.

HỎI ÔNG ĐỒ TRƯỞNG

Số trước, Du này đã đề nghị nhờ những cái biển « cho phép đậu xe » ở hai bên đường trong của đại lộ Lê Lợi như công lộ đã nhờ biển « cấm đậu xe » ở đại lộ Nguyễn Huệ, sau rạp Eden và thay bằng những cái biển « đậu xe miễn tiền » của... nhà thầu ! Nhưng chưa thấy công lộ hoạt động, và nhà thầu cứ tiếp tục bóc lột dân đi xe bốn bánh, và dân đi xe bốn bánh cứ mang tiếng nhờ ơn nhà nước.

Nhà thầu chỉ ra gần cái giấy ghi giờ lên xe của người đi xe. Rồi tính giờ lấy tiền. Tuyệt nhiên, không có điều khoản nào nhằm bảo vệ « an ninh » cho xe. Khi gọi một cái xe gắn máy, nhà thầu phát thẻ. Và hễ xe bị thời, bị tháo phụ tùng, nhà thầu phải đền bù mẹ. Nhưng xe hơi không được hưởng cái quyền đó. Chỉ bị chi địa. Ông Đồ Trưởng và Hội đồng Đô Thành nghĩ xem, có nên bắt nhà thầu phát thẻ giữ xe cho chủ xe và chịu trách nhiệm về chiếc xe cũng như đồ đạc trong xe suốt thời gian nhà thầu trông coi không ? Xin trả lời gấp.

Bị mất tiền mà xe bị đập tung kính gió, mất hết đồ, vỡ kính trước thì không còn gì chớ hơn. Và, như vậy, Tòa Đô Sát đã ủng hộ cái lập trường... vô trách nhiệm của nhà thầu. Xe hơi đã phải đóng thuế lưu hành. Không có nước nào man di mọi rợ như nước... Saigon, đậu xe ở nơi cảnh sát công lộ cho đậu lại cả nhà thầu lẫn trẻ con nghèo khổ... bắt địa một lượt !

NGƯỜI VIỆT CÔ ĐƠN

Duyên Anh đang làm đơn xin gia nhập hội Người Việt Cô Đơn của Lý Quý Chung. Hỏi tại sao một chàng vui tính như Duyên Anh lại... cô đơn, hẳn nói rằng vì hẳn đang bị một nỗi buồn cấu xé.

Ai cũng biết Duyên Anh của tuổi thơ, của mơ mộng còn là Thương Sinh của tàn nhẫn, bất mãn. Duyên Anh muốn chôn Thương Sinh. Hẳn xuất vốn làm tuần báo Tuổi Ngọc, nhà xuất bản Tuổi Ngọc, phục vụ các bạn học sinh.

Không ai giúp đỡ hẳn, dù chỉ một lời khen qua đường hay chê kịch liệt. Bộ Giáo Dục... nhiều việc. Các Hội Bảo Vệ Nhi Đồng, Hội Bạn Trẻ ở đây mắc đi đánh mặt chược và đi phòng trà. Khi nào có ứng cử mới thấy các bố ấy xuất hiện trên bích chương với tinh thần yêu trẻ em Việt Nam ra rít !

Báo làm đẹp tuy chưa hấp dẫn nhưng đọc không có hại. Mà vẫn ẽ chầy. Mới hay, công việc gì gọi là hữu ích ở cái xã hội này đều... vất đi. Hoặc muốn theo đuổi mãi, phải là tỷ phú có lòng. Than ôi, tỷ phú có bao giờ tốt !

Duyên Anh đem tờ Tuổi Ngọc trả lại ân nhân của tuổi thơ Việt Nam là ông Lưu Vĩnh Lữ. Ông Lữ đi đi... xin quảng cáo giúp Tuổi Ngọc tiếp tục sống, Nhưng Duyên Anh một hai đời... cho Tuổi Ngọc « về quê ». Hẳn nói :

— Đề hẳn đi « nâng bi » quan lớn, may ra được làm chức bự, sẽ tham những một mớ rồi làm báo Tuổi Ngọc phát không. Chứ, tư nhân, nhất là tư nhân Duyên Anh làm báo tuổi thơ, chỉ còn nước vỡ nợ. Lần trước làm tờ Búp Bê, mất đứt 6 cuốn tiền thuyết bán bố nó bản quyền. Lần này làm tờ Tuổi Ngọc, mất sơ sơ... một năm dành giùm !

A, vì thế hẳn cô đơn, Thương Sinh bị chê tàn nhẫn, Duyên Anh được khen một tí nhưng bà cả đời ! Ôi, xã hội vẫn trọng dụng quân chủ bớ vô trách nhiệm, hẳn chỉ Duyên Anh chẳng muốn gia nhập Hội Người Việt Cô Đơn của Lý Quý Chung. Thương Sinh lại phải tái xuất giang hồ. Bạn đọc hãy chờ một phóng sự có chiều sâu và đầy nghệ thuật của Thương Sinh trên tuần báo Con Ong. Một phóng sự tối tân, một phóng sự lớn của một người đã lớn, đã biết trách nhiệm của ngòi bút mình.

TRIỀN LÂM SÁCH

Nhà văn không thể xa rời độc giả. Nhà văn càng không thể để quần chúng tưởng mình là cái gì ghê gớm hay gớm ghê. Những nhà văn trẻ hôm nay có nghiện hút, đầu bù tóc rối, ăn mặc lôi thôi như kếp cái lương trên sân khấu không ? Họ đã làm gì họ với độc giả về mọi vấn đề thế nào ? Trường độc giả nên biết.

Do đó, quán sách của Duyên Anh ở lầu 1 số 75 thương xá Crystal Palace, một quán sách nhỏ bằng cái lỗ mũi, sẽ dành riêng làm nơi triển lãm sách của các nhà văn. Khi một nhà văn vừa ra cho phát hành một cuốn sách mới, tất cả các tác phẩm đã xuất bản của ông ta sẽ được triển lãm tại quán sách Duyên Anh nhân dịp phát hành sách mới. Tác giả ấy sẽ ký những cuốn sách đặc biệt ngay tại chỗ và nếu cần, sẽ trình bày những vấn đề gì thuộc phạm vi văn học mà độc giả muốn hỏi.

Hoạt động văn nghệ, có tính cách bỏ túi này sẽ được duy trì mãi mãi. Xin các nhà văn, liên lạc với Duyên Anh mỗi khi sắp có tác phẩm mới. 25-12-1969 triển lãm sách và phát hành cuốn Thăng Côn, cuốn tiểu thuyết thứ hai mươi của Duyên Anh. 28-12-1969 triển lãm sách của Hoàng Hải Thủy và chính Thủy sẽ ký rất bay bướm ở trang nhất cuốn Mối Thắm Nửa Đời, tác phẩm 1000 trang, đánh dấu 10 năm viết truyện tình.

Đây là một sản phẩm văn nghệ có sự phối hợp của tuần báo Con Ong trong chiến dịch SÁCH ĐẾN VỚI BẠN ĐỌC.

GIẢI PHẪM CHÓ

Giải phâm chó, ngoài bap hẳn tư chuyện chó cười khóc thét, cười quên ăn bánh chưng, cười tồ tồ như

DU THÂN CHI

thằng Minh Võ, cười hình hích, cười hô hố, cười đủ 36 kiểu, còn có một phần văn nghệ đậm thắm của Mai Thảo, Mạc Đỗ, Thanh Nam, Tô Kiều Ngân, Doãn Quốc Sĩ, Minh Đức Hoài Trinh, và Túy Hồng... Đây đúng là sự phối hợp nghệ thuật không cần sơ phối Hợp Nghệ Thuật.

Báo in có hạn, bạn đọc nên đặt mua trước tại các đại lý và sạp báo gần nhà bạn nhất. Chỉ có hai trang quảng cáo dành cho thân hữu Con Ong. Bạn vàng nào muốn đăng quảng cáo, hãy liên lạc trực tiếp với ông quản lý Nguyễn Văn Minh. Con Ong không cứ ai đi lấy quảng cáo cả.

MỘT NĂM ĐÊM MÀU HỒNG

18-12 vừa qua, bạn Hoài Bắc đã thổi một ngọn nến : Đêm màu Hồng được một năm. Một năm của kỷ niệm vì Đêm màu Hồng chỉ có nghĩa là đêm của con người u uất, buồn nản, thối chí tìm đến, nghe Thái Thanh, nghe ban Thăng Long diu tâm hồn về kỷ niệm xưa bằng nhạc yêu thương tiền chiến và hôm nay. Người ta đến Đêm màu Hồng chỉ vì Thái Thanh và ban Thăng Long. Và chỉ vì vậy ! Chỉ có thế ! Thiếu tiếng nức chai champagne nổ bình bình, bốp bốp, ở các bàn thân hữu nhưng vẫn rộn rã tiếng cười, tiếng vỗ tay chúc mừng. Vũ khúc Khoan làm hề tuyệt vời, Tệ nhất là màn ngâm thơ phước thiện của đại ngâm sĩ Quang Ninh.

Đêm màu Hồng hãy tới đó đêm đêm nếu ta muốn tìm về Kỷ niệm. Con Ong chúc Đêm màu Hồng « ăn no » để Hoài Bắc đỡ « gầy ốm ».

CHUYỆN VÔ LÝ Ở NĂM III CAO ĐẲNG HOÁ HỌC

Du này thực tình không muốn viết gì về nền đại học. Nhưng cứ bị... đại học quấy rầy. Vậy ghi lại vài chuyện vô lý dưới đây :

1) Trong bản dự thảo Nghị định thứ nhất chỉ có đề nghị 3 giám khảo mà 1 là giám khảo danh dự và 1 không đủ điều kiện nên đã từ chức. Vậy chỉ còn lại 1 vị cho 1 kỳ thi tuyển nhập học.

2) Khi bị phản đối thì lại đề nghị thuyên chuyển những người tố cáo ra khỏi trường để trả thù.

3) Khi sửa lại Nghị định thi giáo sư trong trường có bằng tiến sĩ lại không đề nghị làm giám khảo mà đề nghị làm giám thị.

4) Đề nghị cả những giáo sư toán và chuyên môn Địa chất vào làm giám khảo cho môn Hóa Học trong khi ở trường không thiếu giáo sư chuyên môn.

5) Ngày thi có dụng ý quá gấp rút :

— 27-10 : thông cáo trên T.V.

— 28-10 : Ngày đọc nhất đề nạp đơn,

— 28-10 : thi.

6) Cho sinh viên không đủ văn bằng dự thi trong khi hạn chế những sinh viên có đủ văn bằng thi bằng cách thi gấp rút. Những sinh viên này đều là tay chân ông Giám Đốc.

Khi thấy sắp sửa bị cách chức ông Giám đốc chiều thứ Hai 15-10-69 đã triệu tập 1 buổi họp các sinh viên dùng lời lẽ đe dọa và mắng chửi để gây áp lực sẽ ủng hộ ông ta. Sau đó có cả 1 cô giáo về phe ông ta đứng dậy « Khóc » để áp lực và 1 nhóm sinh viên phe của ông đã lập 1 kiến nghị ủng hộ ông ta và chửi bới các giáo sư dám chống ông ta.

TIẾNG NÓI CỦA THƯƠNG BỆNH BINH

Chúng tôi đại diện 1942 anh em thương bệnh binh trong lãnh thổ vùng II chiến thuật nhờ C.O chòyền đạt đến các nhà hảo tâm người Việt Gốc Hoa lời cảm ơn chân thành. Tuy số tiền 646.000đ không bao nhiêu nếu đem chia đều cho mỗi Phế Binh nhưng cũng đã nói lên được niềm tru ái đối với các chiến sĩ.

CON ONG ghi nhận một nghĩa cử cao đẹp của đồng bào Việt Gốc Hoa V.2 C.T, và ước mong các vùng chiến thuật 1, 3 và 4 cũng nên phát động chiến dịch tương tự để gọi là an ủi những người có công,

in tại nhà in Dân Nguyễn 54 Võ Tánh Saigon

Quản nhiệm : NGUYỄN-VĂN-MINH